

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: J. Š., proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č. j. MSK 97225/2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2015, č. j. 58 A 53/2013 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2015, č. j. 58 A 53/2013 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jím vydané shora označené rozhodnutí. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm ze dne 12. 6. 2013, č. j. OŽVP/10354/2013/rjan/spis 1158/2013 (dále také „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

[2] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 2. 2. 2013 v době okolo 15:45 hod. v prostorách prodejny Albert na ul. Záhumí č. p. 398 ve Frenštátě pod Radhoštěm odcizil zboží (kuřecí krky) v hodnotě 20,80 Kč.

[3] Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že téhož dne o několik minut později v téže prodejně Albert, po příjezdu Městské policie a Policie ČR se snažil z prodejny utéct, přetlačoval se s policisty ve dveřích prodejny, v tomto jednání pokračoval i po výzvě úřední osoby, aby svého protiprávního jednání zanechal, neustál ve snaze z prodejny utéct, strkal do strážníka Městské policie, nereagoval na výzvu úřední osoby k prokázání totožnosti, odmítl předložit občanský průkaz a následně kladl aktivní odpor při nasazování pout, kdy se snažil strážníku Městské policie vytrhnout a navzájem si spojoval ruce pod tělem tak, aby mu nemohly být přiloženy pouta, tedy neuposlechl výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci.

[4] Žalobce byl také uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že téhož dne okolo 16:00 hod. před služebnou PČR, na ulici Rožnovské č. p. 241 ve Frenštátě pod Radhoštěm, když spolu s policisty čekali na příjezd motorizované hlídky PČR s klíči od služebny, úmyslně kopl patou boty do pravého stehna strážníka Městské policie D. A., nar. X, čímž mu způsobil hematoma, tedy narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví.

[5] Za uvedená jednání mu byla podle § 49 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a podle § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[6] V žalobě žalobce namítal porušení svých procesních práv, které spatřoval v rozhodování správních orgánů o odvolání, postrádajícím zákonem stanovené náležitosti. Dále namítal vady řízení spočívající v rozhodování podjatých osob.

[7] Krajský soud ze spisu ověřil, že odvolání ze dne 28. 6. 2013 skutečně neobsahovalo zákonem stanovené náležitosti. Konkrétně v něm není uvedeno, v čem žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy. Žalobce pouze obecně uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro zmatečnost. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád nevymezuje termín „zmatečnost“, nelze v daném případě dovozovat, jaké konkrétní porušení právních předpisů měl žalobce v odvolání na mysli, odvolací důvody pak zůstaly otevřené a zcela obecné.

[8] Stěžovatelem však bylo o podaném odvolání rozhodnuto dne 2. 8. 2013, aniž byl žalobce vyzván k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[9] Povinností správního orgánu bylo postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a pomoci žalobci (odvolateli) nedostatky odvolání odstranit nebo jej vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Pokud správní orgány shora popsaným způsobem nepostupovaly, zatížily správní řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí, přičemž tato vada nemohla být zhojena ani tím, že se stěžovatel pokusil vypořádat se všemi námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení namítal. Nelze vyloučit, že by žalobce v řádném odvolání nepředložil námitky jiné, stěžovatelem nepředpokládané.

pokračování

[10] Správní orgány omezily procesní práva žalobce tím, že jej nevyzvaly k odstranění vad blanketního odvolání a ani mu v jejich odstranění jinak nepomohly. Další žalobní námitkou se již krajský soud nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Krajský soud neseznámil stěžovatele s obsahem správní žaloby a v odůvodnění nesprávně uvedl, že se stěžovatel k žalobě nevyjádřil. Tímto postupem porušil § 74 odst. 1 s. ř. s., dle kterého mají účastníci řízení právo být seznámeni s obsahem žaloby, aby se mohli případně k jejímu obsahu vyjádřit. Krajský soud označil v poučení zaslaném stěžovateli žalobu za obsahově nepřehlednou a nesrozumitelnou, přesto v ní následně objevil dvě žalobní námitky. První směřuje do porušení procesních práv žalobce v důsledku rozhodování o „blanketním“ odvolání, druhá namítá podjatost úředních osob. Stěžovatel nemá žádné informace, zda žalobce svoji žalobu upřesnil či doplnil, její obsah nezná. Má proto o postupu krajského soudu a vyhodnocení uplatněných žalobních námitek pochybnosti.

[13] Žalobce byl v rámci rozhodnutí ve věci samé, v části poučení o opravném prostředku, jež bylo vydáno správním orgánem prvního stupně, řádně poučen, jaké zákonné náležitosti musí podané odvolání splňovat. Stěžovatel proto nemá povinnost žalobce opětovně vyrozumívat o tom, že se neřídil zákonným poučením a vyzývat jej k odstranění případných nedostatků odvolání.

[14] Závěr krajského soudu, že bylo podáno blanketní odvolání, není správný. Za blanketní odvolání je totiž možné považovat pouze odvolání, v němž není uveden žádný důvod, pro který je odvolání podáno. Žalobce však v projednávané věci, jako důvod k podání odvolání uvedl nepřezkoumatelnost na základě zmatečnosti. Dále uvedl, že řízení trpí vadami, pro které mělo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno.

[15] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Není zřejmé na základě čeho dospěl krajský soud k závěru, že se stěžovatel dopustil procesní vady, jež měla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Při přezkumu správních rozhodnutí v přestupkových věcech se uplatňuje úplný apelační princip. Uvedení či neuvedení odvolacích důvodů nemá tedy žádný přímý vliv na postup odvolacího správního orgánu. Žalobce, proto nemohl být, ani pokud by neuvedl žádné odvolací důvody či námitky, žádným způsobem krácen na svých právech.

[16] Krajský soud dále pominul, že odvolatel může po celou dobu řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí podávat svá stanoviska či navrhopvat důkazy s odkazem na § 36 odst. 1 a 2 správního řádu, o čemž byl řádně poučen.

[17] Další aspekt rozhodované věci, který byl zcela pominut, je i skutečnost, že pokud by odvolání nebylo přes výzvu správního orgánu doplněno, má se za to, že se odvolatel

domáhá zrušení celého rozhodnutí (§ 82 odst. 2, věta druhá, správního řádu). Zákodárce tedy nepovažuje za nutné, aby odvolání jako takové bylo odůvodněno. Naopak vytváří fikci o domáhání se zrušení celého rozhodnutí.

[18] Nesplnění poučovací povinnosti vůči účastníkům řízení nemůže mít v žádné fázi řízení jakýkoli faktický vliv na projednávanou věc. Jedná se ze své podstaty o povinnost, která nijak nemůže ovlivnit samotný průběh řízení. Dovožovat, co by účastník řízení učinil, pokud by byl poučen o té které povinnosti a jaký vliv by to mělo na samotnou věc, je pouhou nepodloženou spekulací.

[19] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti zabývá pouze návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu rozhodl kasační soud usnesením ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 As 297/2015 - 23, tak, že odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec splňující podmínky stanovené v § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[22] Z obsahu žaloby soud ověřil, že žalobce uplatnil dvě žalobní námitky. První směřovala do nesprávného postupu správních orgánů, které, aniž by žalobce vyzvaly k odstranění vad odvolání, rozhodovaly na základě odvolání postrádajícího jednu ze zákonných náležitostí. Druhá námitka se týkala podjatosti osob, které v projednávané věci v přestupkovém řízení rozhodovaly.

[23] Ze soudního spisu soud ověřil, že na č. listu 13 je pokyn soudní kanceláří vyžádat od žalovaného správního orgánu správní spis s tím, že vyjádření žalovaného k obsahu žaloby není pro její nesrozumitelnost a nepředložení napadeného rozhodnutí nutné. Spis dále obsahuje usnesení o zastavení řízení vůči žalobci F. Š., jeho zrušení, výzvu k zaplacení soudního poplatku (SOP), usnesení o neosvobození tohoto žalobce od SOP a další usnesení o zastavení řízení vůči tomuto žalobci (ze dne 23. 10. 2015, č. j. 58 A 53/2013 - 31). Poté následuje opětovně usnesení o neosvobození tohoto žalobce od SOP (usnesení ze dne 9. 11. 2015, č. j. 58 A 53/2013 - 37) a kasační stížností napadený rozsudek, kterým soud rozhodl bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tak, že rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] Ze spisu nevyplývá, že by soud vyzýval žalobce k odstranění vad podání, a ani to, že by původní žalobu následně odeslal stěžovateli k vyjádření. Tím, že krajský soud neseznámil stěžovatele s obsahem žaloby, došlo k porušení jedné ze základních zásad spravedlivého procesu, spočívající v právu druhé strany vyjádřit se k předmětu sporu

pokračování

(právo být slyšen). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 1 As 42/2008 – 34, uvedl, že tato zásada je základním kamenem spravedlivého procesu a bez jejího uplatňování si nelze fungování soudní moci v moderním právním státu vůbec představit. Její zákonné vyjádření v oblasti správního soudnictví je obsaženo v § 36 odst. 1 s. ř. s.: [ú]častníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.

[25] Konkrétněji pak § 74 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stanoví, že předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Z povahy věci a ze systematiky zákona plyne, že popsání úkonů činí předseda senátu před vlastním projednáním žaloby a před vydáním konečného rozhodnutí tak, aby měl soud ke své rozhodovací činnosti k dispozici spisový materiál a vyjádření od všech dotčených osob. K tomu lze zmínit nález Ústavního soudu (byť z oblasti civilního soudnictví) ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 202/03, publikovaný pod č. 134/2003 Sb. n. u. ÚS, kde stěžovateli nebylo soudem doručeno odvolání protistrany, a ten tak nemohl uplatňovat svá práva v odvolacím řízení, což Ústavní soud shledal za porušení ústavně chráněné rovnosti účastníků řízení.

[26] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil. Rozhodnutí soudu není v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů však z části způsobuje nevypořádání zcela samostatné žalobní námitky, týkající se podjatosti úředních osob. K této vadě přihlíží soud z úřední povinnosti.

[27] Povinností soudu v řízení o žalobě je přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); této povinnosti však krajský soud nedostál.

[28] Povinnost soudu vypořádat se se všemi žalobními námitkami má své opodstatnění. Jakkoli totiž může již jedna z nich být shledána důvodnou a může vést sama o sobě ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, je nutno se vypořádat se všemi ostatními, a to z hlediska jejich důvodnosti či naopak nedůvodnosti. Zruší-li totiž soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je tento vázán právním názorem soudu v dalším řízení. Není-li však stran námitek neprojednaných žádný právní názor soudem vysloven, stěží může v dalším řízení správní orgán této povinnosti dostát, resp. jeho nové rozhodnutí může trpět další vadou, k níž se v námitce soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil.

[29] Možnost soudu rozhodnout dle § 76 s. ř. s. bez nařízení jednání představuje zákonnou výjimku z povinnosti a contrario stanovené v ust. § 51 s. ř. s. Shledá-li soud naplnění některých z důvodů dle § 76 odst. 1 s. ř. s., ospravedlňuje jej takové zjištění toliko k postupu dle § 51 odst. 2 s. ř. s., nepředstavuje však výjimku z ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. a nezabývá jej povinností vypořádat se se všemi námitkami žalobce a učinit stran jednotlivých námitek závěr o jejich důvodnosti či nedůvodnosti. Překážku meritorního přezkumu žalobních námitek by bylo možno připustit toliko v případě konstatování

absolutní nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, resp. vyslovení nicotnosti.

[30] Takový závěr v projednávané věci krajský soud neučinil, neboť rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. I z tohoto důvodu musí být rozsudek krajského soudu zrušen.

[31] Soud zvažoval, zda s ohledem na zkrácení práva stěžovatele vyjádřit se k obsahu žaloby, má či nemá kasační námitku směřující do projednatelnosti podaného odvolání, resp. povinnosti odvolacího orgánu vyzývat odvolatele k doplnění zákonem stanovených náležitostí, po věcné stránce posuzovat. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel svoji obsáhlou argumentaci k této otázce uplatnil v kasační stížnosti, veškeré skutečnosti pro posouzení této otázky jsou obsaženy ve spisovém materiálu, závěr krajského soudu vychází z dlouhodobé a konstantní judikatury a s ohledem na procesní ekonomii řízení přistoupil soud k jejímu věcnému projednání.

[32] V odvolání žalobce uvedl, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro zmatečnost. Dále požadoval zrušit rozhodnutí pro vady řízení. Žádné bližší skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, v čem je spatřována zmatečnost či o jaké vady řízení se jedná, v odvolání uvedeny nebyly.

[33] Správní řád pojem zmatečnost neupravuje. Nelze tedy dovodit, zda odvolatel považoval rozhodnutí např. za nesrozumitelné, vnitřně rozporné či za rozhodnutí vydané nesprávnou úřední osobou. Obdobně nelze za odvolatele domýšlet, jaké konkrétní vady řízení měl na mysli. Závěr krajského soudu, dle kterého odvolání postrádalo uvedení důvodů, pro které je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo, je správný.

[34] K námitce stěžovatele, že byl-li odvolatel v rozhodnutí správního orgánu o náležitostech odvolání řádně poučen, nemusí správní orgán vyzývat odvolatele k odstranění vad odvolání, odkazuje soud na ustálenou judikaturu. Správní soudy se již touto otázkou opakovaně zabývaly, a to nejen v rozsudku zmiňovaným krajským soudem, ale také např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53. Soud dospěl k jednoznačnému závěru: “[n]emá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“

[35] Tento jednoznačný závěr, který konvenuje se závěrem napadeného rozsudku, vychází primárně z výkladu § 82 odst. 2 správního řádu, dle kterého musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

[36] Pouze pokud jde o rozsah, ve kterém odvolatel napadá rozhodnutí, pak lze konstatovat, že neuvedení této náležitosti nebrání projednání odvolání, protože správní řád

pokračování

stanoví, že se rozhodnutí přezkoumá v celém rozsahu. Výše uvedené ovšem nelze vztáhnout na odvolací důvody, tedy na uvedení konkrétních skutečností, ve kterých odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy či jiné vady řízení. Tyto důvody odvolací orgán nezná a nemůže je sám dovozovat, jejich uvedení je plně v dispozici odvolatele. Odvolací orgán nemůže napadené rozhodnutí přezkoumat, aniž by odvolací důvody znal.

[37] Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování v určitém stadiu řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci.

[38] Je zcela na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít či z důvodu procesní taktiky nejprve podat blanketní (neúplné) odvolání, či odvolání postrádající některou ze zákonných náležitostí. Obviněný v přestupkovém řízení není povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334).

[39] Podpůrné využití ustanovení § 37 správního řádu je tedy i v případě podání odvolání v přestupkovém řízení zcela na místě a vyplývá z výše uvedených ustanovení, které nelze interpretovat a aplikovat tak, jak po tom volá stěžovatel, tj. odděleně bez jejich zcela zřejmých vzájemných vazeb. Může-li obviněný z přestupku uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání (omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá), tím spíše nemůže tyto důvody v případě jejich neuvedení domýšlet odvolací orgán.

[40] Nejvyšší správní soud, obdobně jako krajský soud v napadeném rozsudku, vychází z teze, dle které je odvolání jedním z procesních úkonů účastníka řízení, který směřuje vůči správnímu orgánu a z tohoto pohledu se nepochybně jedná o podání ve smyslu § 37 správního řádu a není důvodu uplatnit jiná pravidla pro případy, kdy podstatné předepsané náležitosti podání (odvolání) chybí.

[41] Lze proto uzavřít, že co se týče odvolání žalobce, které skutečné konkrétní důvody, pro které je napadené rozhodnutí v rozporu s právem, postrádalo a neobsahovalo tak zákonem požadované odvolací důvody, bylo povinností správního orgánu vyzvat žalobce k odstranění těchto nedostatků a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. To však v souzené věci nebylo učiněno.

IV. Závěr

[42] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí krajského soudu zrušil v celém rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí.

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu